

J. A. Hansen: Skjøndt jeg udtalte igaar, at det ikke skulde gjøre mig meget ondt, om man nægtede Lovforslagets Overgang til 2den Behandling, saa kan jeg dog ikke Andet end udtale den Mening, at man bør stemme for et Udvalgs Nedsættelse. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at det vel vil være en let Sag at sige Nei dertil strax, men jeg vil dog spørge, om det er rigtigt, og om man kan opstille det som Regel, at det, som er det Letteste og Simpleste, altid er det Bedste. Jeg troer ikke, at det altid tjener en Sag bedst, at gjøre det, som for Diebliffet er det Letteste og Simpleste. Dernæst skal jeg oplyse, at den ærede sidste Taler er i Bilsfarelse, naar han mener, at man, ved at stemme for et Udvalgs Nedsættelse nu, stemmer for, at Forslaget gaaer over til 2den Behandling. 1ste Behandling skal nemlig fortsættes, naar Udvalget er færdigt, og først, naar den 1ste Behandling er sluttet, bliver der Spørgsmaal, om Forslaget skal gaae over til 2den Behandling; saaledes hænger det sammen. Det forekommer mig, at man, om man end er en Modstander af det foreliggende Forslag, og jeg er en saa afgjort Modstander af det, som Nogen vel kan være, dog bør erindre, at det er første Gang denne Sag har foreligget Folkethinget, og at man idetmindste skylder Sagens Vigtighed, at man ikke første Gang, den kommer for, saaledes uden Videre lader sig nøie med hvad enkelte Medlemmer under Forhandlingen om et saadant Forslag kunde have at sige, men at man tillader, at den drøftes, førend man gaaer hen og standser den. Jeg synes ogsaa, at Stemningen for dette Lovforslag her i Salen er saaledes, at Majoriteten ikke har nogen Grund til at frygte for, at den skal tabe sin Styrke. Jeg troer, at

der er en saa overveiende Majoritet imod Forslaget, at det til enhver anden Tid vil staae fuldkommen i dens Magt at standse Sagen. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig underligt, naar en æret Taler (Rimestad) har sagt, at man ved nu at nedsætte et Udvalg giver Sagen udaf sin Hånd, idet Udvalget saa kunde standse den; men dersom Udvalget virkelig standser Sagen, saa har jo Majoriteten opnaaet sit Duffe og saa har den ikke Noget at beklage sig over; dersom det ikke standser den, saa er jo Majoriteten her tilstede ved 1ste Behandling, og kan nægte Overgangen til 2den Behandling. Dersom Udvalget standser Sagen, og ikke fremkommer med nogen Betænkning, saa er Majoritetens Duffe opfyldt, at den er fri for Sagen. Jeg seer saaledes virkelig ikke, hvad der skulde bevæge os til ikke at nedsætte et Udvalg. Det Gæste, jeg kan tænke mig, at jeg vilde ansee for en Grund, det vilde være, at alle Thingets Medlemmer eller idetmindste den Deel deraf, der kunde ventes at komme i Udvalget, vare saaledes bekræftigede, at de ikke havde Tid til at behandle denne Sag, men selv dette vilde da kun have til Følge, at Sagen ikke kom videre. Jeg kan derfor, fra hvilken Side jeg end tager Sagen, ikke see, at man resikerer det Mindste ved nu at nedsætte et Udvalg, hvorimod man ved at modsætte sig Saadant, undrager en vigtig Sag den Underfølgelse, som man skylder den, første Gang den kommer for i Thinget.

Formanden: Jeg skal blot bemærke, at man dog endnu ikke kan tale om nogen Majoritet, det kan da ialtsald kun være om en formodet Majoritet. (J. A. Hansen: Ja, det er ganske rigtigt!)